

S.M. Rose

Regncyklussens esoteriske symbolik

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

REGNCYKLUSSENS ESOTERISKE SYMBOLIK

S.M. Rose

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Regncyklussens esoteriske symbolik

Af S.M. Rose
Fra *The Beacon*

(Oversættelse Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

Når man siger "regnvejr", kommer man straks til at tænke på de naturkræfter, der skaber nedbør, og det er en smuk påmindelse om livets cykliske natur. Regn er det håndgribelige resultat af en usynlig forvandlingsproces, der begynder med, at Solen opvarmer vand på jordoverfladen. Solens varme fordamper vandet og forvandler det til usynlig vanddamp, der stiger op i luften. Når vanddamp møder de kolde luftstrømme i atmosfæren, nedkøles vanddampen. Den kondenserer og vender tilbage til sin oprindelige flydende tilstand i form af små vanddråber, der ophobes i atmosfæren. Milliarder af bittesmå vanddråber, der svæver i luften, danner skyer, og de holder sig svævende, indtil deres vægt bliver for tung til at luften kan holde dem oppe i atmosfæren. Når det sker, slipper regnskyerne vanddråberne, som falder til jorden, og dermed vedligeholdes oceanerne, havene, søerne, floderne og vandløbene, som vandet kom fra, og på den måde plejes planeten og alle naturrigerne.

Som foroven således også forneden

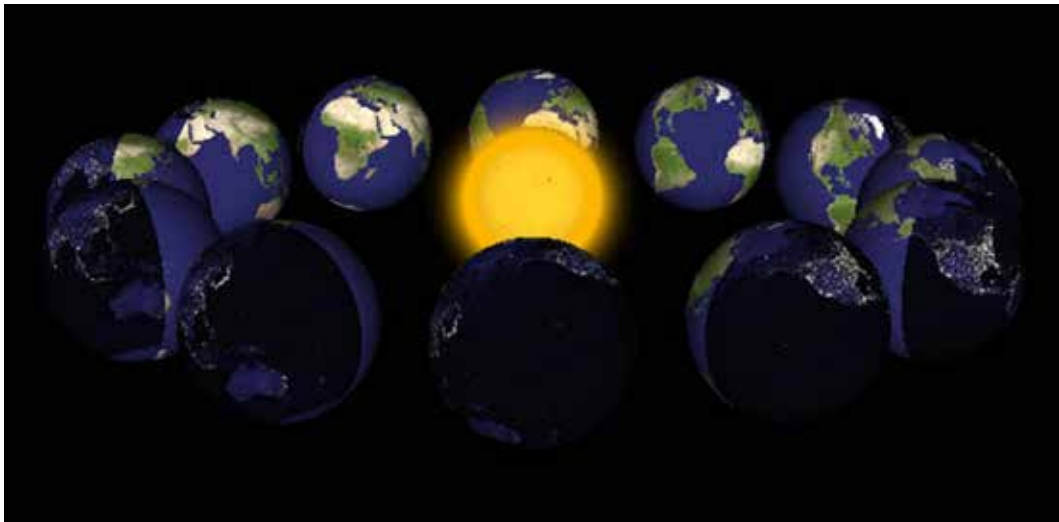
Det er en esoterisk selvfølgelighed, at *naturkræfter skaber nedbør*, og at det desuden refererer til evolutionens cykliske karakter, for den afslører evolutionsprocessen, der gør det usynlige synligt. Den viser også transmutationsprocessen og det manifesteredes ekspansionsevne, for det er en evne, der findes immanent i alt liv. Evolution er derfor en naturlov – eller naturens lov, som er defineret som "*en sekvens af begivenheder i naturen eller i menneskets aktivitet, der opstår med uforanderlig ensartethed under de samme betingelser*". Når det hermetiske aksiom: "*Som foroven således også forneden*" betragtes som evolutionens naturlov, forvandles idéen om, at naturkræfter skaber nedbør til en beskrivelse af makrokosmos og den latente manifestationsproces, der findes immanent i alle aspekter af det Ene Liv – herunder mennesket.

Den indre og den ydre udvikling af mennesket rummer en påfaldende symbolsk korrespondance til den måde, nedbør opstår på. Det er en nyttig påmindelse om, at alt liv består af energi, som er i konstant vækst, forandring og fornyelse. Regn opstår pga. et samarbejde med Solen (varme), luft og vand, og på samme måde indebærer udviklingen af et menneske et samarbejde med ånden, åndens mellemlid sjælen, og de fysiske-æteriske, astrale og mentale legemer. Regncyklussen involverer vand, luft og ild (eller varme), som i mange gamle kulturer blev betragtet som klassiske elementer, for fortidens vismænd udviklede deres forståelse ved at studere stoffet.

De klassiske elementer blev skabt ved hjælp af iagttagelse af naturen og intuitiv forståelse af stoffets forskellige tilstandsformer. De gamle kulturer skabte en fælles definition af fire tilstandsformer – nogle gange fem – på grundlag af rene og uforanderlige stoffer, der blev betragtet som grundlæggende tilstande for alt liv på Jorden. De klassiske elementer sætter jord i forbindelse med faste legemer, vand med væsker, luft med gasarter og ild med varme, lys og plasma eller udstrålende stofarter. Hinduernes, japanernes og de græske systemer inkluderede et femte element – kvintessensen, som kaldes *æter*. Elementet æter er et forsøg på at beskrive rummet og det, der befinder sig hinsides den materielle verden. I flere tusinde år har forskellige verdensreligioner og filosofiske traditioner tilføjet en række symbolske associationer til de klassiske elementer, og den fælles symbolik kan bruges i relation til regncyklussen i et forsøg på at undersøge den bevidsthedsudvikling, der er udtrykt med sætningen *"naturkræfter skaber nedbør"*.

Solen som symbol på det guddommelige

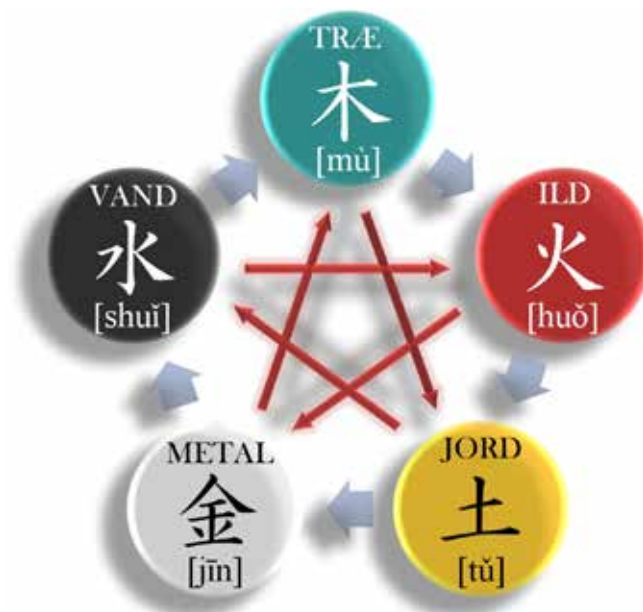
Naturkræfterne repræsenterer den magt eller myndighed, der gør ting mulige. Eksempelvis har Solen en magt eller myndighed, der gør regncyklussen mulig. Solen har været et fælles symbol på det guddommelige siden forhistorisk tid. Det er Solen, der giver lys, og det er Solen, der er det primære livgivende princip for Jorden, og derfor er Solen naturligt blevet associeret med Gud.

De gamle religioner associerede Solens cyklus med fødsel (solopgang), liv (dagtimerne), død (solnedgang), efterliv (nattetimerne) og genfødsel (ny solopgang), og derfor relaterede de Solens cyklusser til menneskelivets cyklus – *"som i det store således også i det små"* – og de mange cyklusser, der går forud for sjælens endelige frigørelse fra Samsara¹ eller "livets hjul". De egyptiske, hinduistiske og græske filosoffer baserede deres kosmologier på, at Solen var livets centrum, og nogle af de indfødte stammer i Nordamerika var overbeviste om, at der var en dybtgående association mellem Solen og sjælen – dvs. "solen" i hvert eneste menneske. Den indre sol opflammede mennesket til åndelig vækst og i nogle tilfælde til transformation og kontrol over den lavere natur. Solen, som den primære kraft i regncyklussen, er derfor en analogi, der korresponderer med den esoteriske forståelse af ånden, som den, der igangsætter evolutionen – herunder menneskets.

Solvarme (det klassiske ildelement) som symbol for sjælen

Som beskrevet i forbindelse med regncyklussen, strømmer Solens varme ned og omdanner vand til en vandholdig luftart ved hjælp af en proces, der kaldes fordampning. Forhistoriens forskellige store kulturer og religioner havde alle erkendt, at ilden spillede en afgørende rolle i udviklingen af civilisationerne, og derfor fremhævede de ildens betydning i deres filosofier. De gamle grækere forstod ildens duale natur – *varme og lys*. Ildens lavere symbolik, som relaterede den til lidenskab og begær, blev sidestillet med ildens destruktive natur. På en højere drejning af spiralen blev ilden forbundet med lys, renselse og sjælens vilje og hensigt. Det gamle kinesiske system med de fem elementer, der er kendt som Wu Xing eller de fem faser, havde lignende associationer.

¹ Samsara oversættes ofte med "hjulet", der består af fødsel, opvækst, forfald, død og genfødsel. Samsara er det buddhistiske *livshjul* – dvs. eksistensens cyklus, der repræsenterer sjælens vandring igennem forskellige tilværelsesformer. Samsara repræsenterer derfor den forgængelige verden. Mennesket skal erkende, at Samsara er en illusion, før lidelsen ophører, og man når til den nirvaniske tilstand.

Wu Xing

Wu Xing handlede udelukkende om manifesterede fænomener, og ild (i stedet for luft) var forbundet med den opadgående bevægelse, den ekspanderet energi, stoffets udvikling og nedbrydning og renselse, som efterfølges af regenerering. Mange andre gamle kulturer – eksempelvis de tidlige keltiske stammer, betragtede

også ild som et symbol på renselse, regenerering og transformation. Ild, som et symbol på regenerering, dukkede også op i den kollektive mytologi om fugl Føniks. Den legendariske fugl findes i meget gamle egyptiske tekster som "benu-fuglen" eller "solfuglen". I russisk folkløse findes den som "ildfuglen", og både i Tibet og i den hellige hinduistiske tekst, Ramayana, kaldes den "garuda" eller "livets fugl".

Associationen mellem ild (og varme) og en bevinget budbringer fra Solen leder tanken hen til "solenglen" eller sjælen, der fungerer som mellemlid mellem ånd og stof, og derfor er den det formidlende princip mellem det Ene Liv og formverdenen. Sjælen er derfor en rensende og transformerende kraft, der beskrives af den tibetanske mester Djwhal Khul med disse ord:

"Sjælen er hverken ånd eller stof. Den er relationen mellem dem. Derfor er sjælen det formbyggende aspekt, som skaber formen, gør det muligt for formen at udvikle sig og vokse, så den på mere tilfredsstillende måde kan rumme det iboende liv, og den driver alle Guds skabninger fremad på evolutionens vej ... Sjælen er selve evolutionskraften".

Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 35

Ild eller varme i regncyklussen kan derfor betragtes som et visuelt emne for menneskets sjæl. Sjælens tilstand er ren, den er opflammet af vilje og bevidsthed, og dens kvalitet er ubetinget kærlighed. Den er selve evolutionens kraft, og derfor praktiserer sjælen et stigende pres på sit tætte modstykke – personligheden – i mange inkarnationer. Den forædler formaspekternes energier, indtil de opnår samme vibration og kvalitet som sjælen. Sjælen er derfor det rensende og vejledende princip i mennesket.

Den gamle græske filosof Heraklit fra Efesus (ca. 535-475 f.Kr.) henviser til renselsen i sine skrifter, hvor han beskriver sjælens karakter. Han betragtede ilden som det mest grundlæggende element, og han mente, at sjælen var en blanding af ild og vand, hvor ild er det ædle og højere aspekt, mens vand er det uædle og lavere aspekt. Heraklit mente, at det var sjælens højeste hensigt at udvikle sig til ren ild, som var blottet for alle påvirkninger fra verdslig nydelse, der blev betragtet som det fugtige element. Han betragtede beherskelse af begærenaturen som udtryk for ædel stræben, der støttede sjælens hensigt, og det skulle ske gennem renselse og forbedring af sjælens ildnatur. Set i det perspektiv kan vandfordampningen fra jordens overflade, som en reaktion på Solens varme, betragtes som en metafor for sjælens arbejde med rensning og forædling af energierne i sjælens stoflige modstykke – personligheden.

Vand som et symbol på mennesket

Astrallegemet – følelsernes legeme

Lige siden oldtiden har vand været et symbol på følelseslivet. Vand beskriver på bedste måde følelsernes flydende natur og følelsernes forskellige styrker. Vand gengiver også de medfødte potentialer for bevægelse, forandring og transformation af den følelsesmæssige natur, når den påvirkes af ydre forhold. Et enkelt men tydeligt eksempel på vandets egenskab, er når vinden danner små krusninger eller store bølger på vandoverfladen. Et andet er tidevandets ebbe og flod, der påvirkes af Månens faser.

Adskillige gamle traditioner omtaler følelsernes dobbelte natur, som opdeles i højere og lavere. I den gamle hinduistiske *Pancha Mahabhuta*, er vand et af de fem store elementer. Vandelementet er forbundet med følelser og konstant bevægelse og forandring, og i dets mest forfinede form kommer følelserne til udtryk som intuition. Taoismen var enig i vandets dobbelte natur, som repræsenterer henholdsvis følelser og visdom. Iflg. Tao udvikles visdom ved hjælp af evnen til at bringe sig selv i harmoni med naturlovene og på den måde bevæge sig fremad på vejen med mindst modstand.

Esoterisk forståelse af menneskets astrallegeme og følelsesnatur afslører også en dobbelt natur. Astrallegemet har syv grader af stof eller energi, som repræsenterer lavere og højere udtryk for følelseslivet. Fordi alt er energi, gennemtrænger astrallegemet det fysiske-æteriske legeme. Den astrale energis syv kvaliteter skaber derfor resonans i de syv store æteriske centre og chakraer, og følelsernes dobbelte natur bekræftes yderligere af denne virkelighed.

I æterlegemet arbejder de tre lavere centre – rodcentret, sakralcentret og solar plexus centret – med aktiviteter og overlevelse på det fysiske plan. De tre lavere centre er forbundet med de lavere følelser eller astrale påvirkningerne, der stammer fra oplevelser i den ydre verden. Set i det perspektiv er de lavere følelser udtryk for frygt, vrede og bitterhed, som er en naturlig reaktion på det materialistiske liv og fra menneskets selvopholdelsesdrift.

De højere centre – halscentret, pande-centret og hovedcentret – beskæftiger sig med menneskets indre liv, dvs. dets tankeliv og dermed potentialet for oplysning. De højere følelser er et produkt af sjælens påvirkning af den lavere natur, herunder det højere tankesind og hjertecentret. Hjertecentret er bindeleddet mellem den højere og lavere følelsesmæssige natur. Hjertecentret kaldes ofte "sjælens bolig" eller "den indre Kristus", for centret afspejler sjælens forbindelse mellem

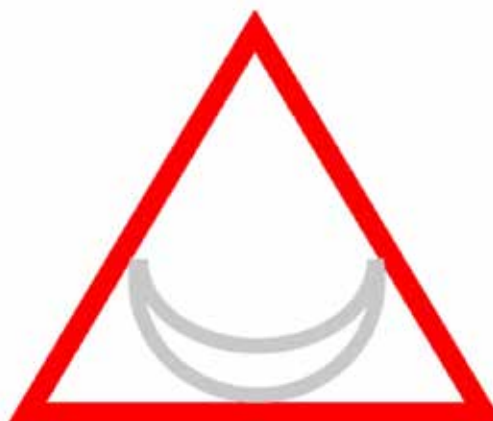
ånd og stof. De højere følelser, som f.eks. ubetinget kærlighed og medfølelse, er udtryk for hjertecentrets energikvalitet. Hjertecentrets forfinede energi kan potentielt give resonans i de tre centre over mellemgulvet og arbejde gennem dem, og på den måde løfte eller forædle den lavere natur.

I regncyklussens fordampningsfase omdannes vandet på jordoverfladen af varmen fra Solen. Vandets energimæssige tilstand forvandles på den måde fra flydende væske til en mere forfinede form for usynlig vanddamp. Hvert vanddampmolekyle bevarer en portion varme, der stammer fra fordampningsprocessen, og det gør vanddamp lettere end luft, og derfor er vanddamp i stand til at stige til vejrs i atmosfæren. Fra et symbolsk perspektiv er fordampningsprocessen en metafor for sjælens frigørende effekt på astrallegemet, der frigør mennesket fra det fysiske plans begrænsninger, og får det til at løfte sig op mod et stadig højere udtryk, som er i overensstemmelse med sjælen. Fordampningsprocessen kan derfor betragtes som en smuk påmindelse om, at alle mennesker rummer sjælens lys, og derfor har alle et medfødt potentiale for vækst og forædling. Det minder også om, at det er solenglens kærlige intention at gennemstrømme alle stofaspekterne med sin egen kvalitet, der består af ren og ubetinget kærlighed.

Luft (og vind) som et symbol på tankesindet

Næste stadie af regncyklussen indebærer et samspil mellem to gasarter: Luften og den nyskabte vanddamp. Forholdet kan betragtes som en metafor for tankesindets potentielle forædling af astrallegemet, som kan udtrykkes med den esoteriske grundsætning: *Energi følger tanken*. I hinduernes system over grundstoffer er luft associeret med tankesindet, intelligensen og tanken, men også med lydets medium. Hvis sanskritordene for luft og vind kombineres, betyder de "livsånde", og det henviser muligvis yderligere til tankesindets bevidsthedsaspekt.

The diagram illustrates the water cycle with the following components:

- Fordampning** (Evaporation): Represented by three red wavy arrows pointing upwards from a blue body of water.
- Skyformation** (Cloud Formation): A white curved arrow points from the evaporation stage to a grey cloud in the sky.
- Nedbør** (Precipitation): A large white arrow points downwards from the cloud to a green hill, with blue dashed lines representing falling rain.
- Afstrømning** (Runoff): A white curved arrow points from the hill back towards the body of water.

10

strakt tænkning, og derfor forædles de logiske ræsonnementer, der kommer fra det lavere tankesind.

Abstrakt tænkning, inspiration, oplysning og kreativitet er egenskaber, der stammer fra det højere tankesind, som er forbundet med den højre hjernehalvdel. De hurtigere energifrekvenser er i samklang med sjælens frekvenser, og de kan derfor potentielt modtage indtryk fra den høje kilde, og skabe forbindelse mellem et menneskes åndelige og fysiske forhold. Energierne fra de tre verdener i menneskets legemer udgør en enhed, og derfor er de afhængige af hinanden. Den åndelige og sjælelige autoritet er derfor afhængig af energikvaliteten i det fysisk-æteriske legeme, astrallegemet og mentallegemet, og det samme gælder gruppens udvikling hen imod en mere forenet og forfinet form.

Transmutationsprocessen

Åndsvidenskaben beskriver udviklingen af gruppens energi i et menneske som en transmutationsproces, der opstår pga. en kontinuerlig indre aktivitet i mange inkarnationer. I *"Discipleship in the New Age"*² er transmutation defineret på sådan: *"Transmutation er ændring af én vibration og én vibratorisk aktivitet til en anden og højere"*. Det er et udtryk for den samlende påvirkning af sjælsenergi på menneskets fysiske-æteriske legeme, astrallegeme og mentallegeme. Som respons

² Alice A. Bailey: *Discipleship in the New Age*, Vol. II, p. 462

på den rensende energi får det højere tankesind stigende indflydelse på det lavere tankesind, som til gengæld gradvist udvikler kraften til at udtrykke upersonlighed, begærløshed og skelneevne, og det indebærer potentialet til bevidst at højne de lavere følelser. Når man praktiserer naturlig og positiv mental energi, skaber det et ønske om at udtrykke harmløshed og aspiration efter sand opfattelse af den ene virkelighed eller det Ene Liv.

Den sande opfattelse skaber en befriende og rensende effekt på det lavere tankesind. Opfattelsen resulterer i en mere afbalanceret og klarere evne til at ræsonnere, skelne og handle rigtigt, og det gavner samarbejdet med sjælens kærlige hensigter. Fra et symbolsk perspektiv er der et nært samspil mellem den varmbærende vanddamp og varmbærende luft, der afspejler en udviklingsmæssig opadgående drift i de tre legemer. Den opadgående bevægelse i æterlegemet skaber en stadig højere resonans mellem mentallegemet og astrallegemet som reaktion på sjælens oplyste vilje. Transmutationen af den lavere astrale energi giver den et højere udtryk, og en lignende forvandling sker i mentallegemet. Det er i overensstemmelse med den esoteriske læresætning: *"Det mentale princip styrer astralplanet"*.

Begærnaturen

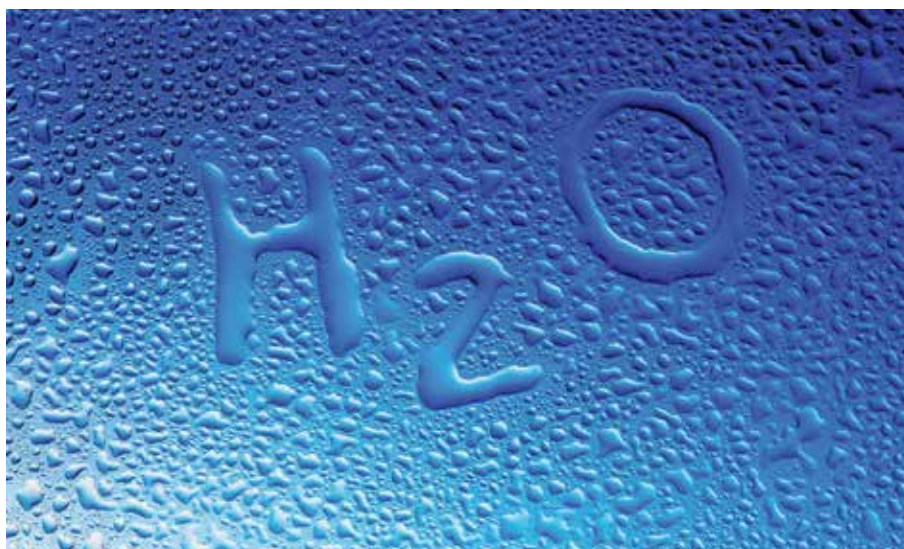
Kombinationen af vanddampens og luftens varmbærende egenskaber har desuden en dybere og mere subtil symbolsk betydning, for de henviser ikke alene til frigørelse fra de lavere følelser, men også til grundlaget – selve begærnaturens vitale energi. Som tidligere nævnt forstod de gamle grækere grundlaget og sidestillede lavere lidenskab og begær med ildelementet. Begærnaturen er defineret som: *"Begær er tilknytning til nydelsesobjekter"*,³ men en mere detaljeret definition kan beskrives sådan:

Tilknytning er et intenst ønske om sansning. Det eksisterer i alle former. Det er selvforstærkende, og det er velkendt selv af de mest intelligente mennesker. Tilknytning er den grundlæggende årsag til al manifestation. Tilknytning ligger til grund for forholdet mellem de to store modsætninger – ånd og stof. Det er den styrende faktor i den logiske manifestation, og det er grunden til, at selv "de mest intelligente" er omfattet af den. Det er en form for tilknytning, der er en automatisk,

³ Alice A. Bailey: *The Light of the Soul*, p. 135 and p. 137

selvreproducerende og selvforstærkende evne. Og man må ikke glemme, at overvindelsen af tendensen – selv når den kommer til udtryk på sit højeste niveau hos en mester – kun kan overvindes delvis.

Set fra det perspektiv hentyder luftens og vanddampens varmebærende egenskaber i regncyklussen desuden til forædling af menneskets begær. Efterhånden som transmutationen af de lavere følelser og det lavere tankesind skrider frem, har det en parallel effekt på astrallegemet. Begærets essentielle kvalitet er kærlighed. Derfor kan begæret ikke forvandles, men det kan udvikle sig hen imod et mere forædlet udtryk ved hjælp af en naturlig nyorienteringsproces under transmutionsprocessen. Kvaliteten af kærligheden i begærnaturen kan derfor ændre sig og udvikle sig fra et grundlæggende overlevelsesinstinkt med tilknytning til det ydre liv (styret af følelserne), mens den stiger til en stadig højere resonans, der er i samklang med det indre liv og et afklaret tankesind. Det skaber en intelligent begærnatur og en bevægelse væk fra det egoistiske begærliv til en større uselvsk aspiration og muligvis til et ønske om frigørelse,⁴ og til sidst en nyorientering mod sandheden og Planen.

Kondenseringsstadiet i regncyklussen er en proces, hvor vanddampen påvirkes af kold luft. Kondens er en proces, hvor damp reduceres til væske. Som tidligere nævnt – de varmebærende molekyler, der består af vanddamp, bevarer deres gasagtige form i de varme luftstrømme, men når de møder koldere luftstrømme, fortættes de og bliver igen til væske i form af vanddråber. Kold luft har en meget hurtigere vibrationshastighed end varm luft. Kold luft bevæger sig derfor hurtigere. Det er en god metafor for sjælen og det højere tankesinds frigørende påvirkning af det æteriske system under transmutionsprocessen.

I den gamle hinduistiske tradition kaldes hjertecentret *Anahata*, som er forbundet med luftelementet, og begge er symboliseret af den opadvendte halvmåne. Både hjertet og luften har evnen til at modtage oppefra. Den fælles symbolik beskriver på en måde luft som afgørende for alt liv på det fysiske plan, ligesom Anahata er afgørende for menneskets indre liv. Oldgræsk medicin og medicin i middelalderen havde også henvisninger til forbindelsen mellem luftelementet og blodsystemet, og dermed til det fysiske hjerte. Som nævnt er det Anahata eller hjertecentret, der esoterisk betragtes som "sjælens bolig" eller "den indre Kristus". I tibetansk buddhisme har hjertecentret også en særlig betydning, for det er hjemsted for den

4 Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 296

uforgængelige "rød-hvide dråbe", der løfter bevidstheden ind i det næste liv, og det afspejler Anahata-centrets dybe forbindelse til sjælen. Det fungerer uafhængigt af den lavere natur, og er et helt rent udtryk for sjælens ubetingede kærlighed, for Anahata-centret rummer den mest forædlede følelseskvalitet. Den tibetanske mester Djwhal Khul henviser til kvaliteten fra hjertet og sjælen med udtalelsen:

"Menneskets hjertecenter åbner døren ind til det, der kaldes 'Solens hjerte'."

Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 364

Det fortæller, at kærlighed udgår fra "Guds hjerte", og den afspejles i mennesket via sjælen eller "den indre sol". I den hinduistiske tradition skaber de forskellige centre resonans i menneskets legemer med bestemte vibrationer, lyde eller toner. Anahata-centret er et sanskrit ord, der betyder "ikke-anstået" – dvs. en "ikke-anstået tone", eller en lyd, man ikke kan høre. Det er en beskrivelse af sjælens tone, som befinder sig hinsides den fysiske opfattelsesevne, og dermed er den "ikke-anstået" eller lydløs. H.P. Blavatsky henviser til den ikke-anståede tone i bogen *"Stilhedens Stemme"*, og her fortæller hun om ren åndelig energi, som er blottet for enhver association med lyd, der kan opfattes med en af de fem fysiske sanser.

Anahata-centret er stedet, hvor åndelig energi strømmer ned i menneskets form. I den hinduistiske tradition er lyd også associeret med luftelementet. Symbolet, der afbilder Anahata (hjertet), er identisk med symbolet for luftelementet, og det henviser til tankesindets muligheder for at skabe klangbund for sjælens ikke-anståede eller ikke-hørlige tone, som er resultatet af den voksende syntese med hjertecentret. Det er et arbejde, der kan ses i mentallegemet, som udtryk for et

højdepunkt i evolutionen, for det skaber ren fornuft eller intuition, og det åbner for muligheden for at modtage højere indtryk. Set i det perspektiv er kold luft en metafor for mentallegemet, som er frigjort fra påvirkning og kontrol fra lavere følelser og begærlivet – og dermed er mentallegemet et redskab for hjertecentret – eller "den indre Kristus".

Regn som symbol på højere bevidsthed

I regncyklussens proces skaber kondenseringen vanddråber. Vanddråberne er et symbol på højere bevidsthed, der er skabt af energien i hjertecentret (det højeste aspekt i astrallegemet), som blander sig med hovedcentret (det højeste aspekt i mentallegemet). De synkrone handlinger kan ikke finde sted før kærlighedsenergien (som stammer fra hjertet) har udviklet en stigende kontrol over den lavere natur. Betydningen af denne faktor forklares sådan:

I udfoldelsesprocessen sker udviklingen af hjertet før udviklingen af hovedet. Den følelsesmæssige karakter og sanserne udvikles før tankesindet, og det kan ses, hvis man betragter menneskeheden som en helhed. Hjertecentret åbner sig før hovedcentret. Kærligheden skal altid udvikles, før det er muligt at bruge kraft på en sikker måde. Derfor skal kærlighedens lys være aktivt, før livets lys kan bruges bevidst.

Alice A. Bailey: *The Light of the Soul*, p. 293

Hjertecentrets og hovedcentrets synkroniserede handlinger går altid forud for den indre udvikling, og forædlingen af det fysisk-æteriske legeme, astrallegemet og mentallegemet kræver mange inkarnationer. Efterhånden som de tre legemer gradvis frigøres fra fokuseringen på den tætte ydre formverden, afsløres en ny, lysende, åndelig virkelighed, men også kendsgerningen om sjælens eksistens. Det

nye bevidsthedsområde inspirerer til yderligere indsats og tilskynder bestræbelsen med at forene modsætningernes par. Efterhånden som mennesket udvikler sig følger den lavere og højere natur støt og roligt vejen til koordinering, og der skabes i stigende grad genklang med "den indre sol", og det stimulerer den gradvise tilpasning mellem hjertecentret og dens højere korrespondance med hovedcentret. Potentielt vil udbyttet af syntesearbejdet være højere bevidsthed eller intuition.

Intuition

Filosoffen og psykologen Carl Jung beskrev intuition sådan: *"Intuition er ikke en modsætning til fornuft, men hinsides fornuft"*. Og udtalelsen giver straks association til det femte element i de klassiske græske elementer – æter. Idéen om at luftelementet består af to kvaliteter (der symboliserer det lavere og det højere tankesind), blev beskrevet i den gamle græske præ-aristoteliske filosofi, hvor luften var en af de fire klassiske elementer, som blev beskrevet med to navne: "Aer", der refererer til "den uklare lavere atmosfære", og "Aether", der beskriver "den lyse højere atmosfære over skyerne". Aristoteles omdefinerede imidlertid luftelementet og gjorde det til det femte element – æter – eller en "uforanderlig, guddommelig substans, der kun findes i himlene og hinsides himlene", og det kan betragtes som en ubevidst reference til intuition.

Intuition er tankesindets tredje princip, som er forbundet med højere bevidsthed. Det er et biprodukt af syntesen mellem de sublimerede energier i menneskets tre legemer og sjælens og åndens brændende vilje og kærlighed. Det er et udviklingsforløb, der foregår i de tre lavere verdener og omfatter mange inkarnationer. Resultatet er gradvis øget kapacitet til intuitiv forståelse og åndelig opfattelsesevne. I *"Discipleship in the New Age"*⁵ fortæller den tibetanske mester Djwhal Khul, hvordan de blandede energier i hjertecentret og hovedcentret skaber "bygherrens mystiske symbol". Og i *"A Treatise on White Magic"* refereres der til sjælens bevidsthedsaspekt som:

5 Alice A. Bailey: *Discipleship in the New Age*, p. 145

"– det formbyggende aspekt ... som skaber formen, og gør det muligt for formen at udvikle sig og vokse, så den på en mere tilfredsstillende måde kan rumme det iboende liv, og den driver alle Guds skabninger fremad på evolutionens vej ...".⁶

Udbyttet af den samtidige aktivitet mellem hjertecentret og hovedcentret kaldes i åndsvidenskaben *"den tændte lampe"*,⁷ og den beskrives på den måde:

Efterhånden som hjertets lotuscenter åbner sig og åbenbarer Guds kærlighed, sker der, ved hjælp af meditation, en samtidig udfoldelse i hovedet. Den tolvbladede lotus i hovedet ... og bevidsthedscentret overføres fra den følelsesmæssige natur til den oplyste mentale bevidsthed ... Tre aspekter af viden har relation til lyset i hovedet".

Alice A. Bailey: *The Light of the Soul*, pp. 293 & 315

Ligesom med alle andre udviklingsprocesser udvikles de tre aspekter af viden over mange inkarnationer, og resultatet er et potentiale, der rummer frøet til det næste. De tre aspekter af viden beskrives som tre kvaliteter af lys i hovedet eller lys i tankesindet. Det drejer sig om:

1. *Teoretisk forståelse eller intelligens. Det stimulerer muligheden for rigtig organisering af tankesindet og dermed potentialet for rigtig brug af tankesindet.*
2. *Den skelnende viden eller den voksende evne til at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige, som kontinuerligt frigør tankesindet fra illusionen om adskillelse og opmuntrer til at fortsætte rejsen, indtil det tredje eller højeste lys til sidst nås.*

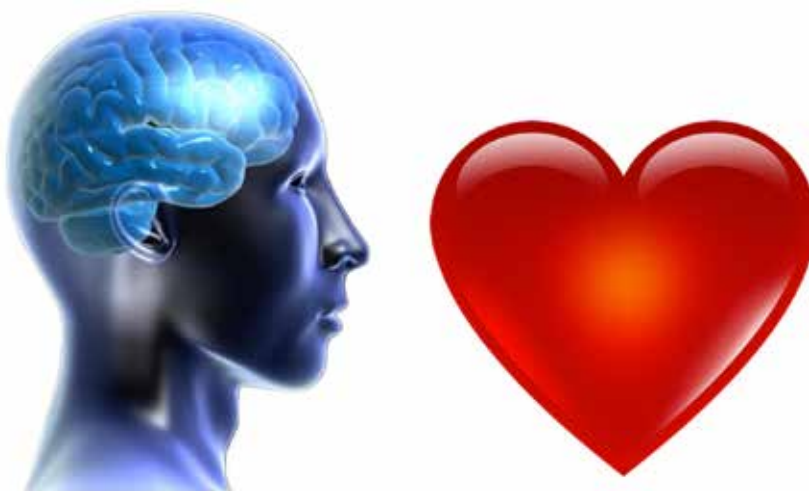
6 Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 35

7 Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 60

3. *Intuitionens lys, der beskrives som oplyst viden eller åndeligt lys, som først viser sig som uregelmæssige og flygtige øjeblikke med oplyste tanker, men som udvikler sig efterhånden som tankesindet opnår tiltagende samarbejde med sjælen. Det stærke fundament fremmes ved hjælp af regelmæssig meditation, indtil lyset gradvist stråler i en kontinuerlig strøm, indtil aspiranten befinder sig i fuldt dagslys.*

Alice A. Bailey: *The Light of the Soul*, pp. 316-17

Det er en udfoldelse, der kræver voksende åndelig resonans mellem det indstrømmende lys og det lavere rationelle tankesind. Det stimuleres af en voksende evne til selvforglemmelse, og en naturlig nyorientering mod sjælens bevidsthedsaspekt eller "den indre Kristus", som altid er optaget af det gode, gruppen og helheden. På den måde kan det rationelle tankesind forstå sjælens oplyste tankeform, og derefter organisere den og overføre den til den fysiske hjerne.

Med denne højere udviklingsproces i tankerne bliver det indlysende, at en vanddråbe, der er skabt i kondenseringsprocessen, er *en formålstjenlig metafor for udbyttet af den forenede aktivitet mellem hoved- og hjertecenter* og deres højeste udtryk – intuitionens lys. Ren intuitiv opfattelse kan også beskrives som evnen til at respondere på den "ikke-anslåede tone" eller den lydløse lyd fra Anahata – stilhedens stemme eller sjælens Kristusbevidsthed. Sjælen er dermed frøet til ægte sandhed og viden. Det beskrives smukt med disse ord:

Kun sjælen opfatter korrekt. Kun sjælen har evnen til at kontakte spiren eller buddhi-princippet (Kristusprincippet i kristen terminologi), som findes i hjertet af ethvert atom, uanset om det er et stofatom, der studeres af forskerne i naturvidenskabens laboratorier, eller menneskets atom i den daglige erfarings smeltedigel, eller det planeteriske atom, som rummer alle naturriger inden for sin indflydelsessfære, eller det solare atom – Gud i manifestation i skikkelse af et solsystem. Kristus 'vidste, hvad der var i mennesket', og derfor kunne han være en frelser.

Alice A. Bailey: *Light of the Soul*, p. 19

Skyen som symbol på guddommelig bevidsthed

På næste niveau af regncyklussen svæver milliarder af bittesmå vanddråber i luften og danner skyer. Dråberne beholder sin svævende tilstand, indtil de bliver for store og for tunge til at holde sig svævende, og derfor reagerer de på trækket fra tyngdekraften, og falder til jorden som regn. I forskellige kulturer i verden, har man fundet skyer i symbolsproget, hvor de var et tilbagevendende symbol for guddommelig mystik, visdom og beskyttelse. I det gamle Mesopotamien, det gamle Egypten og det gamle Grækenland, repræsenterede skyen skabelse, frugtbarhed, beskyttelse og guddommelige magt. Skyens forbindelse til det guddommelige var også anerkendt i det gamle Kina, hvor skyerne blev betragtet som gudernes legemer, og de blev betragtet som symbol på overjordiske bevægelser. I den gamle hinduistiske tradition havde skyen tilsvarende symbolsk betydning, for man betragtede skyen som et redskab fra det buddhiske plan – stedet hvor der var ren fornuft, illumination, potentiel sandhed, og bevidsthedsplanet hvorfra sandheden strømmede. Bibelen henviser også til skyen som et symbol på guddommelig sandhed og beskyttelse, og både i testamenterne og i de islamiske skrifter repræsenterer skyens opdukken en teofani eller en guds tilsynekomst.

Beskyttelse har relation til skyer, for skyerne skærmer for overdreven varme fra Solen, og de repræsenterer muligvis en symbolsk tilsløring af overjordisk lys, eller hvad mennesket kan erkende af det skjulte mysterium om det guddommelige. Den endelige kombination antyder sjælens fortsatte evolution, efter at personligheden har *"udfoldet sjælens fulde blomst"* i sin indre natur. Når frigivelsen af sjælens rene gruppebevidsthed er opnået, er det *"dobbelte arbejde fuldført"*, og sjælen har gjort sig fri til videre udvikling mod fortsat forening med ånden. Den fortsatte frigørelse af sjælen kulminerer muligvis i solenglens højeste udtryk – i sublimering af den energi, der skaber syntese med *"Guds åndedræt"* eller Helligånden og selve det guddommelige lys. Evolution er derfor en bevidsthedsproces, hvor målet er stadig

mere forædlede tilstande af *væren*. Evolution findes instinktivt i alt liv (fra et atom til et univers), og det er desuden kilden til fortsat ekspansion for selve guddommen.

Cirrus-skyer – "fjerskyer"

Forskellige typer af skyer

Der findes tre typer af skyer, som er defineret ud fra, hvor højt de befinder sig over jorden. En af typerne er de skyer, der udgør *det højeste skylag*, som befinder sig ca. 6.000-10.000 meter over jorden. De kaldes *cirrus* eller "fjerskyer" og *cirrostratus*- og *cirrocumulus*-skyer. Skyerne består hovedsageligt af iskrystaller, og sollyset fra den lavtstående sol brydes i krystallerne og skaber de ekstraordinært smukke farver på himlen ved solopgang og solnedgang. I tusinder af år har mennesket ladet sig inspirere af de specielle øjeblikke og har ubevidst fået visioner om guddommelig mystik og guddommens bevidsthed. Det højeste skylag kan ses som symbol på guddommelig bevidsthed.

Altostratus-skyer

Skyer, der befinder sig på et *mellemniveau* i troposfæren er ca. 2.000-4.000 meter over jorden. De kaldes *altostratus*- og *altocumulus*-skyer. De består af både iskrystaller og vanddråber afhængigt af, hvor højt de befinder sig. Det er skyer, der sjældent giver regn, og hvis de gør det, er der tale om sporadiske eller lokale byger. Skyerne repræsenterer forbindelsen mellem de højeste og de laveste skyformationer

– ligesom sjælen, der repræsenterer forbindelsen mellem ånd og stof – dvs. hverken højt eller lavt – og det kan ses som et symbol på sjælen. Skyer på mellemniveauet kan også betragtes som et symbol for Verdenssjælens bevidsthed eller sjælens kollektive bevidsthed, som er et bevidsthedsniveau, der er opnået af mennesker, som har frigjort sig fra "livshjulet" – dvs. reinkarnation.

Cumulus-skyer

Skyer, der findes på et *lavt niveau*, befinder sig 0-1.800 meter over jorden. De kaldes *stratus-* og *stratocumulus-skyer* (som udvikler sig vandret), og *cumulus-skyer* eller "blomkålsskyer" (som udvikler sig lodret). Når de mødes, skaber de *nimbostratus-* eller *cumulonimbus-skyer* dvs. regnskyer. Idéen om lodrette og vandrette linjer, der mødes, giver straks associationer til korset, som er symbol på menneskehedens evolutionære mål – forløsning fra stoffets bindinger. De laveste skyer kan ses som et symbol på menneskehedens kollektive bevidsthed. Regnskyer bliver dermed en metafor for resultatet af den forløsende proces.

Livets vand – "regnskyen af ting, der kan vides"

Siden tidernes morgen er regnskyer helt naturligt blevet forbundet med frugtbarhed og liv, fordi regn og vand er en afgørende forudsætning for alle naturrigernes liv på Jorden.

I den hinduistiske tradition havde regnskyen en dybere betydning. Den faldende regn repræsenterede overførsel af viden fra et højere til et lavere sted. Det omtales i "*Yoga Sutras*" af den oplyste indiske vismand Patanjali, som for over 6.000 år siden fortalte om ...

"regnskyen af ting, der kan vides".

Den tibetanske mester Djwhal Khul taler også om "*regnskyen af ting, der kan vides*" med disse ord:

"Det er det nærværende, overskyggende og åbenbarende energi-reservoir, som er den øjeblikkelige årsag til alle begivenheder på Jorden, og som indikerer tilsynekomsten af noget, der er nyt, bedre og fremskridtsvenligt. De begivenheder, der på den måde stimuleres, er en markering af, at menneskets bevidsthed er på vej mod større lys. De 'ting, der kan vides', er kilderne til alle åbenbaringer og til al menneskehedens forståelse, til kultur, og til det, der kaldes civilisation. 'Kondenseringen' (hvis man kan bruge dette ord) skabes af den samlede invokative appel fra hele menneskeheden når som helst".

Alice A. Bailey: *Discipleship in the New Age*, Vol. II, p. 160

Hvis formålet med alt liv på Jorden er at opnå en bevidst tilstand af forening med den immanente Gud, så beriger og aktiverer *"regnskyen af ting, der kan vides"* menneskets bevidsthed, som bevæger sig mod en konstant voksende syntese med det guddommelige. *"Regnskyen af ting, der kan vides"* kan derfor ses som indvielsesvejen, som leder menneskeheden ud ad udviklingsvejen.

Regn kan ses som et symbol på den næste vision, der skal manifesteres i menneskets bevidsthed, og nedbøren kommer først, når en større del af menneskeheden har opnået det udviklingsniveau, der er nødvendig for at modtage eller ubevidst fornemme det næste skridt fremad. Den nye forståelse kan betegnes som det skabende princip, der lader nyt stof strømme ind i formen ved hjælp af nedbør – eller man kan kalde det tilsynekomst af "livets vand", dvs. bevidsthed – eller "Guds Ord". Det er en formålstjenlig påmindelse om, at det enkelte menneskes udviklingsrejse er kort, men den er alligevel et væsentligt bidrag – ikke alene til udviklingen af menneskeheden, men også af det Ene Liv.

"Sutra 219" i *Stilhedens Stemme* henviser til alt livs forbundne udvikling, og sutraen indeholder en af de mest enkle, men dybe og smukke beskrivelser af det Ene Liv:

"Du skal ikke adskille din eksistens og væren fra alt andet, men se oceanet i dråben, og dråben i oceanet".

På den måde falder regnen til jorden, hvorfra den kom. Regnen plejer alt liv og fylder oceanerne, havene, søerne, floderne og vandløbene, på samme måde som den guddommelige bevidsthed strømmer som helligt vand til alt liv på Jorden, som giver næring til tilbageturen til det Ene Liv.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk